

Orice loc nefamiliar, în care ai ajuns de bunăvoie, imaginându-ți la plecare cine știe ce plăcere nemaicunoscută, are în el ceva amenințător. Și asta simți, înainte de toate, cu ochii și carnea. Așa că mă cuprinsese brusc un sentiment de extremă nesiguranță, și chiar dacă frumusețea, tăcerea pe care le visam existau acolo, ele nu aveau nici un sens, pentru mine nu funcționau. Mi-era și sete, mă simțeam murdar și umilit, aș fi fumat o țigară, mi-era frig. Frigul, foamea, setea, rușinea veniseră acolo odată cu mine. Pentru a scăpa de ele, trebuia să mă întorc în lumea din care plecasem. Mă murdărisem de pământ pe pantaloni, ace uscate de brad mi se prinseseră de pulover. Am început ca un caraghios să mă scutur. Strângeam în brațe trunchiul copacului, căutam din ochi cea mai apropiată creangă de care m-aș putea apuca în caz de pericol. Îmi făceam planuri, îmi luam măsuri de prevedere, respiram un aer rece și neprimitor. Știam că afară, dincolo de aerul copacilor, e soare și lumină. Aveam nevoie de ele, de amândouă, le simțeam atât de ale mele, intime ca hainele și așternuturile... Nu mă mișcasem din loc, nu mai aveam curajul. Și deodată am auzit zgomote, zgomote de pași, de picioare. Panica și speranța, frica ce-mi cotropea viscerele. Poteca, o altă potecă, nici nu era departe de mine, și pe ea cobora un țăran trăgând de căpăstru un cal. Îmi venea să strig de bucurie. Mă dezlipisem de trunchi, mă năpădisese pe negândite curajul. Aș fi vrut să flutur din mână ca un Robinson Crusoe salvat tocmai în ceasul al doisprezecelea, înainte de-a deveni înțelept. Dar omul cobora liniștit, salutându-mă cu cea mai firească mutră posibilă, de parcă ne întâlнисem pe drumul satului. Acasă, unde putea să se ducă? L-am lăsat să se îndepărteze și m-am așezat cuminte lângă tulpina fagului. Frica-mi trecuse, dar ceea ce simțeam în suflet în momentul acela era cu mult mai rău. Deslușeam cântecul unei păsări, habar n-aveam ce pasăre, nici nu mă mai interesa, apoi am văzut o ciocănitoare, o veveriță, am descoperit chiar la picioarele mele un mușuroi de furnici. Nu-mi mai păsa, totul mi-era cât se poate de indiferent. Putea să vină noaptea. Dorința mea de evadare fusese un moft.

Aveam poate nevoie și de experiența asta. Experiența Nina.

Era de prevăzut. Până la urmă am ajuns și acolo, exact acolo. Firește că nu eu. Ea a vrut-o, ea a căutat-o cu lumânarea. Ea s-a făcut luntre și punte. Ea... Păi dacă vrei să te bagi așa cu totul, cu lacrimi mărele și unghii în sufletul unui bărbat...

Oare nu era clar? Era atât de clar, că sentimentul ticăloșiei mele s-a șters până la dispariție și inevitabilul s-a produs: noaptea, bolta senină, stelele din fereastră, patul meu de burlac, rugămintele ei cele fierbinți să am grijă, ochii ei umezi și fericiți, lumina vrăjită a lunii, resemnarea, speranța.

Dar știe că nu e nimic serios, și-a dat seama, a avut gentilețea de a nu mă obliga să i-o spun. E o fată de treabă, o fată de bun-simț, înțelegătoare și cuminte. S-o recunosc cinstit că mă înșelasem, și încă urât de tot, o credeam mai ușuratică, mai înrobătă propriei naturi. Doar toată lumea e de acord că există și astfel de femei. S-o spun pe șleau, o crezusem o femeiușcă rea de muscă la începutul carierei. Chiar o compătimeam, asta pentru că știu bine cât de greu e să lupți cu propria-ți fire. Și când colo...

Nu-mi cere altceva decât s-o las să mă iubească, să se uite la mine, să știe că-i sunt aproape. Să mă admire, auzi! Dar să fiu bun cu ea, să nu mai fac pe „nasolul”, pe importantul, să n-o mai chinuiesc. Să fiu și eu un om ca toți oamenii! (Îmi pare rău, dar aici Nina greșește fundamental, pentru că tocmai faptul că eu par altfel și nu semăn cu ceilalți a făcut-o să se îndrăgostească de mine ca o proastă, cum ea însăși mi-a spus-o!) Știe că eu o să plec, e convinsă de asta, vede că mă simt aici ca un leu într-o cușcă, e convinsă că locul meu e în altă parte, într-un oraș mare, dar până atunci...

Până atunci Nina vrea să aibă de la mine niște amintiri pe care să nu le poată uita toată viața. Niște amintiri care să se îngroape adânc în ființa ei. Ba chiar, dacă nu i-ar fi frică de părinți și de faptul că n-o să se mai mărite niciodată, ar vrea să

aibă de la mine un copil. Unul care să-mi semene leit, nici mai mult, nici mai puțin!

Totul e atât de tipic, atât de cum scrie la carte, încât mi-e și frică să mă întreb dacă ceea ce mi se întâmplă e o situație în ordinea imprezibilă a vieții sau un capitol dintr-un roman încă nescris.

Drăgălașa învățătoare nu e o fată rea, o posesivă sau o interesată. Cazul ei e cu mult mai banal. Ar fi în stare să mă iubească prostește până la capătul zilelor și să-mi ceară extrem de puțin. Nu să n-o înșel, nu să nu-i torn minciuni, nu să vin devreme acasă și toate celelalte melodii de succes, ci să fiu bun și tandru cu ea și s-o învrednicesc din când în când cu câte-o mângâiere, cu câte-o sărutare.

Mi-a spus, și nu o dată: „Oricum ar fi, viața lângă tine m-ar face fericită. Aștept atât de puțin de la viață...”. E bine-cunoscuta modestie a tuturor femeilor de felul ei. Întristător și autentic. Ceea ce eu nu pot accepta. Cum adică să iubești fără a cere să fii iubită, să te mulțumești cu mai nimic, să-ți faci din viață de la bun început o împăcare cu soarta, numai pentru a trăi lângă un bărbat care-ți place, care are bunătatea de a te îngădui și pe tine la ospățul vieții lui?

Și toate acestea nici n-ar însemna mare lucru. Și-așa eu, unul, n-am nimic de pierdut. De ce să dai cu piciorul unei astfel de ocazii? „Un adevărat chilipir”, cum mă provoacă nenorocitul de Macovei. „O bucățiță pe cinste”, cum îmi bălbâie uneori, când uită măsura paharelor, neputinciosul de nea Griguță. O adevărată partidă în lumea asta atât de strâmtă în care nu prea ai de ales... Tot ce se poate, probabil, dar experiența Nina mă sâcăie, mă tulbură, îmi aduce aminte întâmplări pe care aș fi vrut să le uit. Ea, durdulia dăscăliță, moare zilnic de dorul meu, nu știe ce să mai facă să-mi intre în voie, să mă vadă râzând, să-mi descrețească fruntea (precis ar fi în stare să-mi recite cu lacrimi în ochi *Floarea albastră!*), iar eu...

„Iară eu pe gânduri cad” – pentru că tot veni vorba! – și încerc s-o ocolesc, o mint că sunt ocupat, mă trezesc tot mai

tăcut, tot mai năuc. Mi se întâmplă ceva ciudat, foarte ciudat. La urma urmelor, cât cunosc eu femeile? Câteva aventuri studențești, flirturi nevinovate și fără consecințe, amoruri grăbite de mansardă, penibile descărcări fiziologice, curiozități ale vârstei și de-o parte, și de cealaltă. O experiență precară. Cu totul derizorie.

Iată însă că Nina mi-a dovedit parcă pentru prima dată ce-nseamnă o femeie numai bună de strâns în brațe, ce-nseamnă dragostea fizică, posesia. Arată bine, ce să mai vorbim, doar nici Macovei n-o fi orb! O față drăguță, bine făcută, sănătoasă și proaspătă, o țărâncuță emancipată și plină de nuri. Atât că e naivă. Nu știe nici măcar să se joace cu orgoliile tale de bărbat, darmite să te perpelească pe jar. E directă și sinceră. Privirea ei îți spune totul. Nu prea știe să vorbească, nu prea o nimerește cu ce spune, asta e foarte adevărat. Tace și-ți arată clar ce vrea. E simplă și tenace. Ea crede că principiul masculin e legea supremă a lumii și ar accepta fără crâcnire supunerea, sclavia erotică. Ea nu știe decât să-ți ofere sentimentele ei, tu ca bărbat trebuie să știi ce să faci cu ele. Ea te iubește, tu trebuie să-i arăți ce e iubirea. Ți se oferă ca o prăjitură. Mănânc-o toată, până ți se apleacă, delectează-te, fă-ți de cap! Tot ea va spune că așa e bine.

O văd zilnic pe Nina. Nu doar la școală, ci și după. Nici nu știu ce mă face să-i dau întâlniri, să-i accept de fapt întâlnirile. De câte ori ne despărțim, același șlagăr: „Și mâine cum ne vedem sau *iar* ești ocupat?”. Cedez, ce să fac, măcar atâta suflet să am și eu. Și zău că nu mi-e deloc rușine să mă întâlnesc cu ea, mai ales că am stârnit în jurul meu tot soiul de invidii care-mi dau satisfacție. Însă cu cât o văd mai mult, cu cât o *simt* mai mult, pentru că, desigur, toate deliciile erosului au devenit de la o vreme inevitabile, cu atât mi-o amintesc mai des pe Sânziana. Sunt pe punctul de a câștiga o victorie indescriptibil de ușoară (dacă ea nu e deja de mult câștigată), dar eu mă retrag din fața inamicului și prefer să-mi amărăsc sufletul cu recenta amintire a unei dureroase înfrângerii. Sucele camilpetresciene de intelectual. Cu cât dovezile Ninei că mă iubește sunt mai elocvente și

mai concrete, cu atât eu mă înnegrez, îmi pierd cheful de orice, nu-mi mai găsesc locul.

Degeaba încerc să mă ascund. Ea vede că ceva scârțâie. Și pe cuvânt dacă n-are dreptul să se mire! Asta cu atât mai mult, cu cât ea-mi pune totul pe tavă și nici măcar nu-mi cere s-o iau de nevastă. „Ți-e silă de mine”, îmi spune. „Nu-i așa că nu sunt pe gustul tău?” Mă vede străin și absent și nu înțelege de ce n-o mai vreau, iar eu pur și simplu n-am ce să-i explic. Cum adică să refuzi o femeie de nici douăzeci de ani, care ți se dăruiește cu tot sufletul, fără să-ți pretindă nimic? Asta nu poate ea înțelege și are dreptate. „Sunt chiar atât de urâtă?”, mă întrebă. Tocmai, că nu e urâtă și e făcută parcă pentru dragoste. Are o carne tare și răco-roasă și sărută cu atâta patimă, mă strânge în brațe cu atâta foc...

Și dacă i-aș spune că tocmai aici e baiul? M-ar crede un tâmpit. Oricât de mult m-ar iubi, tot un tâmpit m-ar crede.

Adevărul e că Nina înseamnă pentru mine o femeie prea adevărată. E brutal de feminină. E inacceptabil de vie și de tangibilă. Dragostea ei e prea concretă. Și nu sunt eu omul care să creadă că iubirea ar trebui să fie altfel, că doar nu poți să faci amor cu o umbră, însă în mintea mea, în carnea și buzele mele, în toată pielea mea dragostea e altceva. Ea are un alt gust și o altă culoare, o altă consistență (poate că tocmai ăsta e cuvântul), e mai intensă, deși e mai puțin palpabilă, e mai ușoară și mai visătoare. Nu e nici mai romantică, nici mai metafizică (căci departe de mine absolutismele ridicole!), dar Sânziana, prima fată pe care am iubit-o cu adevărat, m-a învățat, m-a făcut să cred că dragostea e așa cum era ea.

Sânziana, vechea mea boală Sânziana. De ce ne-am despărțit? Pentru că nu mai puteam suporta. Ajunsesem, înainte de ruptura definitivă, să ne certăm din orice nimic. Scenele cunoscute de toată lumea. Cam așa se sfârșesc idilele. Aproape toate. Și atunci de ce mi s-a făcut deodată dor tocmai de ceea ce mi se părea atunci insuportabil?

Sânziana avea în ea ceva de vrăjitoare și de actriță, ceva de copil și de regină a ghețurilor. Era mofturoasă, imprevizibilă,

șăgalnică, misterioasă. Niciodată nu știam cum e cu adevărat. O priveam ca un hoț, încercam să-i ghicesc de fiecare dată predispozițiile, o așteptam să-mi vorbească, să pot prinde repede și firesc lungimea ei de undă. Mă ridiculiza fără să vrea, fără pic de cruzime. Știam că-i pare rău. Nu o dată mă lăsa fără replică, fără gesturi, într-o stare ce nu se potrivea cu a ei. Toate defazărilor noastre mi se păreau momentane. Simple accidente. Vina era a mea. Credeam că încă nu ne-am obișnuit destul unul cu altul. Credeam că. Dar oare de ce o iubeam?

Greu de spus. O iubeam pur și simplu. Ea îmi spunea la rândul ei că mă iubește, ne sărutam, o strângeam în brațe, petreceam împreună zile întregi, și totuși nu eram sigur de nimic. Sânziana era alunecoasă ca un șarpe și uneori tot atât de rece și veninoasă ca el. Nu-mi suporta geloziile. Era o fată distrată, care întârzia la întâlniri din pură aiureală? N-aș spune. Era atunci o ființă calculată care mă juca pe degete cum voia? În nici un caz. Sunt sigur că a ținut mult la mine. De câte ori n-am făcut-o să plângă cu tot felul de suspiciuni, insinuări și răutăți spuse de-a dreptul. De câte ori nu mi-am zis: „Gata, e ultima oară când o mai văd!”. Și de câte ori nu m-a căutat ea pe mine!

Încerc de zile întregi să mi-o aduc aminte, s-o văd în fața ochilor și mi-e cu neputință. Când reușesc să-mi amintesc gura, rotunjimea buzelor, îi uit ochii. Îi recompun cu mare greutate obrazul și simt în vârfurile degetelor finețea pielii curgând peste pomeții ei proeminenți, asiatici, reușesc să am în minte până și căldura urechilor ei de care îmi lipeam adesea obrazul, „să-i ascult tăcerea”, cum îi spuneam ca un caraghios de îndrăgostit lulea ce eram, îi sorb mireasma pletelor, simt pe frunte gădilăturile firelor de păr și deodată parcă nu mai înțeleg nimic, parcă m-aș gândi la o femeie fără față, fără nas, buze și pleoape, parcă m-aș gândi la o fizionomie oarbă, lipsită de trăsături, și asta mă îngrozește. Sau mă trezesc tânjind după mâinile ei, după degetele reci și subțiri, fine și ușoare ca pana, după mijlocu-i subțire de viespe, însă știu că toate acestea, tot ce simt și gândesc eu acum, nu sunt decât cuvinte, cuvinte amintite, amintiri de